

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на Паскал Бояджийски, член на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) по решение № 282 от 29.08.2013 г. по сигнал с рег. № С-355/01.10.2012 г.

Не съм съгласен решението и не споделям правните изводи на колегите, формирали мнозинство при приемането на решението, по следните съображения:

Обстоятелството, че съдия К. и адвокат Р. не са свързани лица по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ е видно още от сигнала, с който е започнало производството. Липсата на един от съществения елементи на явлението „конфликт на интереси“, описано в чл. 2 от ЗПУКИ обуславя извод за липса на твърдения за нарушение на ЗПУКИ. Фактическите състави на нарушенията, описани в глава втора от ЗПУКИ представляват частен случай, проявление на явлението „конфликт на интереси“. По правилата на формалната логика липсата на един от елементите на общото понятие налага извод и за липса на частното, на неговото проявление. Само на това основание, поради липсата на предпоставките по чл. 17, ал. 3, т. 6 от Правилника за организацията и дейността на КПУКИ сигналът следваше да бъде прекратен.

Допълнително основание за прекратяване е датата на извършване на евентуалното нарушение – 21.12.2009 г., която също е посочена в сигнала. Производството по установяване наличието или липсата на конфликт на интереси е по същество административнонаказателно. То започва по специфичен начин, не може да бъде прекратено с оттегляне на искането или сигнала, действията по ръководството и решаването се извършват от държавен орган, като с решението си комисията установява дали лицето, заемащо публична длъжност е извършило или не е извършило административно нарушение. На основание чл. 30, ал. 1 от ЗПУКИ влязлото в сила на решение на комисията, с което е установен конфликт на интереси има характер и на акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който председателят на комисията налага предвидените в закона административни санкции. Ако се приеме, че решението е и индивидуален административен акт, то при неговото издаване следва да се съобразят материалноправните предпоставки на закона не към датата на постановяването му, както изисква чл. 142, ал. 1 от АПК, но към датата на извършване на установеното с него нарушение. Решенията на КПУКИ установяват дали е осъществен състав на административно нарушение, а съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Несъобразяването с обстоятелството, че КПУКИ е длъжна да прилага закона, действал към датата на извършване на нарушението би довело до нарушение на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН и на другия основен принцип при реализиране на административно-наказателната отговорност на лицата, посочен в чл. 2,

ал. 1 от ЗАНН – деянията, които съставляват административни нарушения, и съответните за тях наказания, се определят със закон или указ.

На основание чл. 1 от ЗПУКИ, съгласно който установяването на конфликт на интереси се извършва по правилата, определени в същия закон, реда за установяване на административни нарушения, уреден в ЗАНН няма да се прилага при установяването на нарушения на глава втора и глава пета от ЗПУКИ. Но специалният закон за установяване на административните нарушения, свързани с конфликта на интереси, не изключва приложението на останалите разпоредби на общия нормативен акт – ЗАНН. Аргументи в тази насока се изложиха по-горе, като обратната теза не държи сметка за основните принципи на административно-наказателния процес посочени засега само в разпоредбите на ЗАНН. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Предвид чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК следва да се приеме, че административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 2 години, съгласно редакцията на НК, действала по времето на извършване на нарушението. Нормата е материалноправна и няма обратно действие, поради което при изчисляването на давностния срок не следва да се прилага по-дългия 3-годишен давностен срок, установен с §3 на ЗИД на НК, обн. ДВ, бр. 26 от 6 април 2010 г. Степента на обществена опасност на административните нарушения е по-малка от тази на деянията, обявени за престъпления в Особената част на Наказателния кодекс и липсата на давностен срок, в който държавата да може да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание, при положение че такъв давностен срок съществува дори за най-леко наказуемите престъпления би утежнил неоправдано положението на дееца. В случая двугодишния давностен срок е изтекъл на 21.12.2011 г., а установения в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютен давностен срок, с чието изтичане законът свързва въобще наказателно преследване – в случая 3-годишен, е изтекъл на 21.12.2012 г.

В заключение, КПУКИ не е сред органите, посочени в Закона за съдебната власт и Наказателно-процесуалния кодекс, които да преценяват основателността на извършен или неизвършен отвод от съдия в наказателен процес, поради което изложените в решението разсъждения в тази насока са ирелевантни и не допринасят с нищо за изясняване на обстоятелствата по случая.

Подпис:

/Паскал Бояджийски/